

ARAPÇA İLE TANIŞMA SERÜVENİM

Yüce Rabbimizin Kur'an-ı Kerimi Arapça olarak Peygamberimize indirmesiyle, Arapça insanlığın ortak dili haline gelmiştir. Şüphesiz ki bu dil Kur'an-ı Kerim ile zenginleşmiş ve önemi artmıştır. Arap olmayanları Arapça öğrenmeye teşvik eden sebep de yine Kur'an-ı Kerim olmuştur. Bir diğer etkili sebep de Sevgili Peygamberimizin ağzından dökülen inci tanelerinin Arapça olmasıdır.

Elbette her şeyde olduğu gibi Arapça öğrenmenin temelinde de Arapçayı sevmek vardır. Kâbe'ye ulaşamayacağını bildiği halde yola çıkan karıncayı yola çıkararak da Kâbe'ye olan sevgisi ve aşkıdır. Ben de Arapçaya olan aşkı, sevgiyi ve bağlılığı ilk kez babacığında gördüm. Kendisinin ara sıra evde Arapça konuşması ve Arapça derslerine gitmeden önce öğrencileri için evde hazırladığı etkinlikler benim de Arapçayla bir gönül bağı kurmama vesile oldu. Babacığımın Kur'an'ın hizmetkârı olmamız için bana ve kardeşime dua ettiğine birçok kez şahit olmuştum. Kur'an-ı Kerim'e hizmet edebilmek için Arapçanın belli bir seviyede olması gerektiği düşüncesindeydim. Ancak Arapçanın çok zor olduğuna inanırdım.

İmam hatip lisesinde okurken Arapça sınavlarına çalışan bir öğrenciydim. Sınavlarda gayet başarılıydim. Hatta sınavlardan önce arkadaşlarıma ders anlatarak yardımcı olmaya çalışırdım. Ancak gelin görün ki üç kelimeyi bir araya getirip cümle oluşturmak, konuşmak, derdimi anlatmak benim için çok zor, ulaşılması güç şeylerdi. 11. sınıftan 12. sınıfa geçtiğim yaz ailecek umreye gitmiştik. Babacığımın Arap arkadaşlarının kızlarıyla tanışma fırsatı bulmuştum. Üç senedir Arapça dersi görmeme rağmen yeni arkadaşlarımla iletişim kurarken çok zorlanmıştım.

12. Sınıfı bitirdikten sonra Rabbim önüme Arapça adına hayatımda çok büyük bir değişikliğe vesile olacak bir fırsat çıkardı. Trabzon'da, Hayrat ilçesi Hamzalı Kur'an kursunda kırk beş gün süren bir Arapça Kampına katıldım. Bu Kampla Arapçaya olan ilgim ve sevgim arttı. Tamamen mükâleme üzerine olan bu Kampta Türkçe konuşmak yasaktı. Alanında uzman olan hocalarımızın yönlendirmeleriyle Arapça konuşma cesareti kazanmıştım. Burada ki eğitim sistemi mükâleme ve istima' (dinleme) üzerine kurulu olduğu için hem dersi veren hocalar görevlerinden zevk alarak ifâ ediyorlar hem de derse girip istifade eden öğrenciler zevk alarak öğreniyorlardı. Elbette ki bir dili konuşabilmenin zevkini de yaşadım burada. Tabii ki ilk sıralar çok zorlandım. Derdimi anlatabileceğim tek bir dil vardı Arapça. Bu zorlu süreçte sebatı, azmi ve sabrı öğrendim. Başarıya giden yolun zorluklarla dolu olduğunu bir kez daha hatırlamış oldum.

Bu Kampta günlük hayatta kullanabileceğim kelimeleri, cümleleri ve kavramları öğrendim. Nerde neyi ne şekilde kullanacağımı, harfi cerlerin ve soru edatlarının kullanımını öğrendim. Ayrıca bu süreçte bir ailenin Arapçaya olan hizmetini de gördüm. Nitekim bu çalışmayı organize eden Ahmet Ziya İbrahimioğlu hocam ve pek kıymetli ailesiydi. Kısacası hayatımı bu Kampla beraber ikiye ayırmaktayım tıpkı milattan öncesi ve sonrası gibi...

Trabzon'daki Arapça eğitimimden sonra Akademi İstanbul gibi Arapçamı geliştirecek kurslara katılmaya ve o kurslardan istifade etmeye çalıştım. İlahiyat fakültesinde hazırlık sınıfına başladığımda ise mükâleme adına bir zorluk yaşamadım elhamdulillah. Hem Türk hem de Arap hocalarımla Arapça iletişim kurmaya çalıştım. Ancak bir müddet sonra mükâleme yeteneğimde gerileme olduğunu hissettim. Ve bunun için kendime Türkçe konuşma yasağı koymam gerektiğini düşündüm. Tıpkı Trabzon'da ki hocalarımın yaptıkları gibi...

Bu anlamda arkadaşlarımı da organize ederek haftada iki gün evde, fakültede, otobüste, çarşıda kısacası her yerde sadece Arapça konuşma kararı aldık. Elhamdülillah kararımızın arkasında durduk ve her kim olursa olsun o kişiyle Arapça konuştuk. Birinci dönemin sonunda girdiğim muafiyet sınavını başarıyla geçtikten sonra ikinci dönem için yurt dışına gitme hakkı kazandım. Aslında ben ilk yurt dışı tecrübemi Trabzon'da yaşamıştım. Sonuçta orada da derdimi Arapça anlatmak mecburiyetinde kalmıştım.

İkinci dönemi fakültemin sağlamış olduğu imkânlar sayesinde Umman'da geçirdim. Umman'da herhangi bir Arapça kursuna katılmadım. Ummanlı arkadaşlarla beraber üniversitede Edebiyat Fakültesinde ve İslami İlimler Fakültesinde derslere girdim. Dersleri son derece dikkatli bir şekilde dinlemeye çalıştım. Ders içinde kullanılan kalıpları, önemli cümleleri ve bilmediğim kelimeleri yazıyor ve dersten sonra Arap arkadaşlarımdan yardım alarak anlamlarını öğreniyordum. Benim için en büyük avantaj Ummanlı arkadaşlarımla aynı yurttta kalmak olmuştı.

Dil öğrenmek için bazı fedakârlıkları göze almak zorundaydım. Bunun için de Türk arkadaşlarımla yanından ayrıldım. Son üç ay, Ummanlı bir arkadaşımın aynı odayı paylaşmamın bana çok büyük katkıları oldu. Mükâleme anlamında herhangi bir zorluk yaşamadım. Elbette hatalarım çok fazlaydı. Ancak Trabzon'da kazanmış olduğum cesaretim vardı. Hocalarımla ve arkadaşlarımla rahat iletişime geçebiliyordum. Tek bir şikâyetim vardı ki Ummanlı arkadaşlarımla aralarında âmmice (kendilerine ait bir lehçe ile) konuşmalarıydı...

Âmmiceyi öğrenmek isterdim ama bu süreçte benim Kur'an'ın dili olan gerçek Arapçaya ihtiyacım vardı. Bu sebeple odamızın kapısına bir yazı astım ve o yazıda arkadaşlarımdan benim yanımda, kendi aralarında bile fusha (Kur'an Arapçasını) konuşmaları konusunda bir ricada bulundum. Bu isteğime dikkat etmeye çalışan arkadaşlarım vardı ama şunu kabul ediyorum ki, uygulaması zor bir istekti onlar için. Çünkü fushayı çok fazla kullanmıyorlardı günlük hayatlarında.

Arkadaşlarımdan bazıları " siz yabancılar Kuran'ı anlamak için Arapçayı öğreniyor ve bu dile önem veriyorsunuz. Bizler sizin kadar önemsemiyor ve içinde bulunduğumuz bu büyük Kur'an'ı anlama nimetinden dolayı Rabbimize hamd etmiyoruz. Bu konuda bizlerin uyanmasına vesile oluyorsunuz." diye duygu ve düşüncelerini ifade ediyorlardı. Umman yolculuğu dil öğrenmenin yanında yeni bir kültürü ve mezhebi tanımama da vesile olmuştı.

Bu güzel yolculuğumun ardından benim üzerimde çok büyük etki oluşturan Trabzon'da ki Arapça Kampına rehber, yardımcı hoca olarak katıldım. İlk öğretmenlik tecrübelerimi orada yaşadım. Hep derler ya "insan öğretirken daha iyi öğrenir" diye. Gerçekten de öyleymiş. Her dersten önce öğrencilerime farklı etkinlikler hazırlamamın bana çok büyük katkıları oldu. Öğrencilerime faydalı olabilmek için yeri geldi Türkçe bir videoyu Arapçaya çevirdim. Yeri geldi kalıplar çıkartıp o kalıpları cümle içinde kullandım. Bazen de Arapça metinler ezberledim, ders içinde anlatmak için. Konuların daha iyi anlaşılabilmesi için değişik tiyatro metinleri yazdım. Çok daha farklı etkinlikler yaparak derslerimi zenginleştirmeye çalıştım. Bu etkinliklerin hem bana hem de öğrencilerime faydası olduğu düşüncesindeyim.

Bunun dışında müşterek kelimeleri kullanarak Arapça eğitiminin çok daha kolay olduğunu tekrardan fark etmiş oldum. İmam hatip liselerinde ve ilahiyat fakültelerinde bu sistemin kullanılmasıyla Türkiye'de ki Arapça eğitiminde çok büyük yol kat' edileceği kanaatindeyim. Bu Kampta öğretmenlere (öğrencilerle beraberken) Türkçe'nin yasak olması, bir dil eğitimcisinin aktör gibi olması, düşüncesini bende uyandırdı.

Kelimelerin, kalıpların ve cümlelerin direkt Türkçe karşılığını söyleyemeyen hocaların manayı öğrencilere aktarabilmek için görsel yöntemleri kullanması gerekmektedir. Bazen anlatacağı nesneyi sınıfa getirerek bazen de öğrencilerini nesnenin bulunduğu mekâna götürerek konunun anlaşılması sağlanmış oluyor. Yeri geliyor dil eğitimcisi sınıf içinde tiyatro çeviriyor... Şunu tespit ettim ki öğrenci hocasının yaptığı bu aktivitelerle hocasının öğretmek istediğini çok daha iyi bir şekilde öğreniyor ve kolay kolayda sınıf içinde öğrenmiş olduğu bu bilgiyi unutmuyor. Bu yöntemin dil eğitimcisine de çok büyük katkıları oluyor. Bu yöntemle bildiğini aktarmaya çalışan eğitimcinin bilgileri pekişmiş oluyor.

Sonuçta, Trabzon ile hayatımda yeni bir sayfa açılmış ve başlangıçta ifade ettiğim gibi Kur'an-ı Kerim'in diline ve Sevgili Peygamberimizin lisanından dökülen inci tanelerine; vahyin ve hadislerin tazeliğinde ulaşma, okuma, anlama, kelime ve kavramları telaffuz etme bahtiyarlığının yolu açılmış olacaktı elhamdülillah...

Sözlerimi tamamlarken bu minvalde düzenlenecek Kamplara alınan öğrencilerin hemen hemen aynı seviyede olmalarının eğitimin kalitesi açısından önemli olduğunu, sadece ilahiyat hazırlık sınıfı öğrencilerinin ya da sadece imam hatip lisesinden yeni mezun olan öğrencilerin Kampa alınmasının ortak bir hedefe ulaşmada daha iyi olacağı kanaatindeyim.

Benim için bir milat olan, Arapça öğrenimimde dönüm noktası olan bu çalışmada emeği geçen tüm hocalarıma şükranlarımı sunmak isterim. Ayrıca, ilk öğretmenlik tecrübemi bu Kampta ve Arapça öğretmek yaşadığım için de son derece mes'ûdum. Rabbim bizleri Kur'an'a ve Kur'an'ın diline hizmet edenlerden eylesin. Âmin...

Üniversite Hazırlık Öğrencisi
Aişe Nida Yılmaz
2014 Arapça Dil Kampı / Hamzalı KKK
[https://www.youtube.com/channel/
UCjfyvY63R-F4KcGhI9a6Yw](https://www.youtube.com/channel/UCjfyvY63R-F4KcGhI9a6Yw)
www.hamzali.org